

Al llindar de la recessió

Ángel Gurría, el secretari general de l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic), amb seu a París, acaba de fer públic un informe en el qual s'exposa clarament que l'economia mundial patirà una nova desacceleració el 2016.

Hem pogut llegir a la premsa internacional anàlisis i gràfics en els quals es reflectia que fins i tot en alguns països, com és el cas del Brasil, es preveu una recessió.

En els escenaris més optimistes només hi haurà creixements molt i molt febles que, en el cas d'Europa, seran insuficients per generar un augment de les rendes dels assalariats i professionals. I en conseqüència en patirà el consum de béns i serveis.

No hi ha expectativa de creixement en l'àmbit internacional. I a Andorra tampoc. I seria més adequat dir que a Andorra menys encara.

Ho escrivia en aquesta tribuna fa quinze dies (BonDia, 11 de febrer del 2016): el ministre de Finances pot fer jocs de mans cada dimecres però les dades econòmiques estan en plena recessió.

Els economistes internacionals ho tenen analitzat i publicat: les revisions a la baixa de la taxa de creixement mundial són un signe inequívoc de recessió, encara que en el marc d'una economia globalitzada la recessió no sigui igual per a tothom.

Però a casa nostra els signes són prou evidents. El recent informe de la firma Standard & Poor's n'ha estat simplement una confirmació.

Segons aquesta empresa internacional de qualificació econòmica, l'economia andorrana s'ha alentit el 2015 a conseqüència de la crisi generada per la intervenció de BPA. La previsió és que la nostra economia continuarà sota mínims fins al 2019.

El Govern necessita uns 684 milions d'euros de finançament per al 2016, que no podrà cobrir. Per fer-ho Standard & Poor's suggereix al Govern que empri les reserves de la Caixa Andorrana de Seguretat Social i que ho faci emprant el procediment legislatiu d'extrema urgència i necessitat.

El debat sembla circumscrit a la forma i manera d'eixugar l'endeutament de l'Estat quan el que cal és estimular la demanda de béns i serveis, el consum, perquè creixi l'economia.

Però no hi ha perspectives de creixement perquè la demanda no pot créixer amb l'elevada desocupació i una retirada evident del nivell de les rendes salarials.

A més a més, el sistema bancari té una dificultat evident per oferir una imatge conjunta de solvència, per superar la caiguda dels seus marges de negoci i per trobar una sortida que li permeti desempallejar-se de l'elevat gruix de deute públic que ha anat acumulant.

Perquè l'economia andorrana està massa exposada a un sector bancari que no té un accés directe a la liquiditat en euros via Banc Central Europeu i que sobrepassa en dimensió financera la capacitat de l'Estat. Un sector que no té cap xarxa de seguretat (banc central o prestador d'últim recurs) que permetria fer front a

un possible problema en algun banc. Ho sabem i ara Standard & Poor's ens ho recorda amb insistència.

D'altra banda, la falta d'estadístiques i la poca fiabilitat de les que es publiquen fa que sigui difícil estimar la realitat de la situació del país i de les seves institucions, i doncs, Standard & Poor's ens diu que l'anàlisi pot no ser del tot acurada. En particular manca la publicació de la balança de pagaments de l'Estat així com de les dades d'inversió estrangera.

Sí, la inversió estrangera que ens havia de fer sortir del pou i que per la mala gestió del Govern d'Antoni Martí està sotmesa a la inseguretat jurídica. El cas de la clínica especialitzada que s'havia d'instal·lar a Soldeu és una demostració aclaparadora que tenim el Govern dels pitjors.

Fa mesos que el Consell General va votar, a proposta dels consellers generals d'SDP i per unanimitat!, que calia adherir-se al Conveni d'Oviedo que recull i regula bona part de l'activitat que voldrien desenvolupar els propietaris de la clínica en qüestió. El Govern d'Antoni Martí no ha fet res del que calia i ara ha posat el país –i els inversors estrangers– en un cul-de-sac.

El que convé, el que cal, per aconseguir la “resposta col·lectiva” que l'OCDE aconsellava la setmana passada, és un pla convincent, amb seguretat jurídica, d'estímul de la demanda –més consum i més inversió–, però el pressupost 2016 promogut i aprovat per DA no va pas en aquesta direcció.

I la seva negligent acció de govern tampoc.

Estem al llindar de la recessió.